

USA/Israels krig mot Iran, mars 2026

Innehållsförteckning

Arron Reza Merat: USA och Israel riktar in sig mot civila medan Iran trappar upp kriget för att överleva.....	1
Houshang Sepehr: Iran på randen till avgrunden: krigstrummorna är olycksbådande för folket.....	5
När kriget bryter ut faller allt samman.....	6
Regionens blodiga historia.....	6
Dystert scenario: Iran på randen till en nedåtgående spiral.....	6
Gå på folkets blod.....	7
Humanistiskt motstånd mot planerad död.....	7
”En eskaleringstrappa” – Intervju med Trita Parsi.....	7

Arron Reza Merat: USA och Israel riktar in sig mot civila medan Iran trappar upp kriget för att överleva

(Ur [Jacobin magazine](#), 2 mars 2026. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Efter att ha inlett ett olagligt och illa planerat krig mot Teheran, håller Donald Trump på att tappa kontrollen över en konflikt som Iran trappar upp och sprider. (Amir Kholousi / ISNA / AFP via Getty Images)

[USA:s trolöshet under förhandlingarna med Iran har undergrävt alla chanser till en snabb nedtrappning av kriget. Iran kämpar för sin överlevnad och kommer att ge Israel sitt efterlängttade regionala krig. – *Jacobins* redaktionella kommentar.]

Som svar på Donald Trumps påståenden att Iran har vädjat till Washington att förhandla, utfärdade Islamiska republikens mäktigaste man, Ali Larijani, ett kort uttalande på persiska: ”Det kommer inte att bli några förhandlingar med USA.” Teheran är trötta på att acceptera vapenvila av den sort som de gjorde i slutet av tolvdagarskriget som USA och Israel inledde i juni förra året, och som de bedömer bara skulle ge dess fiender tid att omgruppera och angripa på nytt inom några månader.

Dödandet av den högste ledaren Ali Khamenei har gjort klart för de militära planerna att Iran måste trappa upp för att överleva. Teherans strategi är att avkräva USA och Israel ett tillräckligt högt pris för att säkerställa en varaktig fred. Larijani avfärdade Trumps mål att krossa Irans program för rörliga ballistiska robotar och flotta som ”vanföreställningar och fantasier”, och anklagade presidenten för att offra amerikanska soldater för Israels räkning.

I kölvattnet till USA:s attack mot Khamenei, som gick under tillsammans med upp till 200 höga militära och civila figurer, liksom två generationer av sin familj, är det Irans högsta nationella säkerhetsråd, under ledning av Larijani, som sköter kriget. Ett nytt provisoriskt ledande råd har sammankallats med president Masoud Pezeshkian, rättsväsendets chef Gholam-Hossein Mohseni-Ejei och ayatolla Alireza Arafii som ledare. Expertförsamlingen, ett organ med präster som direkt och indirekt utses av den högste ledaren, arbetar nu för att utse hans ersättare. Islamiska republiken är ett nätverk av institutioner som griper in i och kontrollerar och balanserar varandra, och är utformad för att överleva dödliga angrepp mot sina ledare.

Den iranska staten håller fortfarande ihop, och arbetar nu för att försvara Islamiska republiken och avkräva sina angripare ett pris. Under de två första dagarna av stridigheter har minst tre amerikanska stridsflygplan skjutits ner. Kuwaits försvarsdepartement sa att ”flera” amerikanska stridsplan hade kraschat på deras territorium. Iran omges av amerikanska baser, särskilt längs sin södra kust i Kuwait, Qatar, Förenade Arabemiraten och Saudiarabien.

USA och Israel tenderar att undvika att flyga över iranskt luftrum för att inte utsätta sig för luftvärnseld, eftersom Irans förmåga har stärkts av Ryssland efter junikriget. USA och Israel föredrar att avlossa missiler från stridsflygplan som flyger i angränsande luftrum. USA hävdar att jetplanen sköts ner av vänskaplig eldgivning. Hursomhelst verkar det som om USA efter två dagars krig har förlorat mer luftvapentillgångar än de har gjort sedan Vietnamkriget för 50 år sedan. Iran har avlossat vågor av ballistiska robotar mot Israel. Israels militära censur är effektiv på att dölja de skador som angreppen orsakar, men det har förekommit rapporter om att antalet offer är högre än vad Tel Aviv hävdar.

Iran har ett luftvapen från kalla kriget som ärvdes från shahen, och som de nu får kämpa för att få nya delar till. De har fått Mig-29 Su-35 stridsflygplan och Mi-28 attackhelikoptrar från Ryssland. ”Jag lovar att det finns ryska piloter bakom kontrollerna i många av dessa MIG-plan och Su-35-or”, sa den tidigare amerikanska soldaten Stanislav Krapivnik, som kommenterar ryska militära angelägenheter, den 1 mars, ”för det tar cirka 1 år att utbilda en pilot från noll.”¹ Beijing rapporteras också ha slutit ett avtal med Teheran om sjömålsmissiler och underrättelseinformation

1 [YouTube](#), 1 mars 2026.

om USA:s positioner till havs.

Mer än hälften av befolkningen i Teheran, en storstad på 17 miljoner invånare, har flytt till den omgivande landsbygden eller till mindre städer. ”Det är tomt här”, sa en invånare. ”När folk hörde de bittra nyheterna [om attacken mot en flickskola som dödade 165 personer] blev de oroliga att vi skulle förvandlas till palestinier.” De civila dödssiffrorna är avsevärt högre än under tolvdagarskriget, och ett sjukhus och flera polisstationer har bombats, i brott mot lagarna under väpnade konflikter.

Videofilmer har dykt upp på förstörda byggnader vid Ferdowsitorget i centrala Teheran. Rapporter kommer om ”dubbelstegs”[double-tap]- angrepp mot polisstationer, en typisk israelisk taktik för att döda sjukvårdare och familjemedlemmar som anländer till platsen. I en film som har cirkulerat vida omkring hör man en iransk kvinna säga: ”De dödade alla mina anhöriga. De bombade dem en gång. Folk kom för att hjälpa till. De bombade igen. Åh, vår ungdom, vår ungdom.” En av Teherans invånare som bor utanför staden med sin familj, körde ett kvarter från Khameneis bostad när den angreps på morgonen den 28 februari. ”Jag satt i min bil och körde in till vägkanten, och jag såg en enormt stor bomb som träffade platsen och en stor rökpelare. Vi blev täckta av damm. Det var en mycket stor bomb, och den förstörde hela kvarteret.”

Irans militära strategi för att demoralisera USA består av två delar. Å ena sidan försöker de skapa en energikris, som i oproportionerligt stor del kommer att påverka USA, världens största konsument av olja och gas. Iran angriper hamnar, oljetankers och oljeinfrastrukturen i Saudiarabien och Qatar. Efter angrepp den 2 mars avbröt Qatar, världens största exportör av gas, produktionen helt, och Saudiarabiens största oljeraffinaderi har också stängt efter angrepp.²

Motivet är att en internationell ekonomisk kris kommer att skapa ett globalt tryck mot USA att avsluta sitt krig. Iran försöker också förstöra så mycket dyra militära medel och döda så många amerikanska soldater som möjligt, vilket betraktas som en känslig fråga för Trumps bas på hemmaplan, varav många fördömer det amerikanskt kriget som inletts utan förevändning eller någon realistisk plan. Iran använder sina gamla missiler för att tvinga USA och Israel att använda dyra militära jaktplan, och på så sätt spara sina mer avancerade missiler med fasta bränslen till när fienden är mer sårbar.³ De verkar prioritera radaranläggningar för att blottställa dyra amerikanska örlogstillgångar och besättningar för iranska ballistiska robotar.

USA har bekräftat att Iran dödade 4 amerikanska soldater och skadade fem vid angrepp på icke identifierade platser. Trump sa själv att han förväntar sig att antalet amerikanska döda kommer att ”bli lite högre”. Det är möjligt att dessa soldater befann sig på det amerikanska hangarfartyget Abraham Lincoln, som Iran hävdar har angripits, även om USA förnekar att angreppet träffade.

”Det amerikanska hangarfartyget Abraham Lincoln träffades av fyra ballistiska robotar”, sa ett uttalande från Irans Islamiska revolutionsgarde, och varnade för att ”land och hav alltmer kommer att bli en kyrkogård för terroristiska angripare”. Om de iranska påståendena är sanna, så är detta den första gången ett amerikanskt hangarfartyg har träffats av fiendeeld sedan Andra världskriget.

Teheran försöker också utvidga kriget. ”Ur iransk synvinkel har en utvidgning av slagfältet ett strategiskt värde”, skrev Ali Hashem, som regelbundet besöker Iran, i Amwaj Media. ”Genom att

² [Financial Times](#), mars 2026.

³ [Financial Times](#), mars 2026.

sprida risken till regionen har Iran som mål att se till att det militära trycket mot dem kommer att leda till instabilitet inom energisektorn och bland USA:s allierade.” Utöver att slå till mot amerikanska baser i arabiska länder på andra sidan Persiska viken, har Iran angripit i närheten av brittiska örlogsanläggningar i Bahrain och Cypern, något som fick Storbritanniens premiärminister Keir Starmer att ändra sin ståndpunkt att förneka USA:s militär tillgång till Diego Garcia, deras militärbas i Indiska oceanen. Iran angrep också Förenade Arabemiratens örlogsbas Al Salam, hemvist för den franska flottan, och verkar rikta in sig på den lukrativa turisminfrastruktur som USA:s allierade vid Persiska viken har, och träffade Dubais ikoniska torn Burj Khalifa, hotellet Burj Al Arab, ön Palm Jumeirah, och den internationella flygplatsen.

Dödandet av Ali Khamenei har mötts av en blandning av ilska och jubel i Iran och hela den shiitiska världen, och har utlöst nya attacker mot USA och Israel över hela regionen. I länder med stora shiitiska minoriteter som Libanon och Bahrain, liksom i det indiskkontrollerade Kashmir, har massprotester brutit för att sörja att det shiitiska islams näst högsta präst dog.

I Irak försökte demonstranter och shiitiska miliser belägra den Gröna zonen, där omkring 1.000 amerikanska soldater fortfarande är stationerade. Hizbollah har försvagats av Israels angrepp mot dess ledarskap 2024, men angrep norra Israel med drönare och missiler.

Efter tre dagar håller Trump redan på att tappa kontrollen över sitt krig mot Iran, och återigen är miljontals människors öde beroende av inre uträkningar som bara den både övermodige och nyckfulle presidenten känner till. När Trump i januari samlade en ”massiv armada” i Persiska viken och Indiska oceanen förklarade han hur han tar beslut. ”Ja, det finns en sak. Min egen moral. Mitt eget sinne”, sa presidenten. ”Det är det enda som kan stoppa mig.”

Houshang Sepehr: Iran på randen till avgrunden: krigstrummorna är olycksbådande för folket

Alla sidor kommer att tvinga folket att betala

(Ur [International Viewpoint](#), 10 mars 2026. Ursprungligen publicerad i [Europe Solidaire Sans Frontières](#), 2 mars. Översättning från engelska, Göran Källqvist. Houshang Sepehr är en iransk revolutionär marxist i landsflykt. Han är organisatör av *Solidarité avec les Travailleurs en Iran* (”Solidaritet med arbetarna i Iran” - 266 avenue Daumesnil, 75012 Paris) och medlem i Fjärde internationalen.)

[När Trump i början av mars hotade Iran med fortsatta militära aktioner, och delar av högeroppositionen i exil slog på krigstrummorna, utfärdade Houshang Sepehr – organisatör av Solidarité avec les Travailleurs en Iran – en otvetydig varning. Krig befriar inte folket: det ödelägger infrastrukturen i deras liv, skingrar arbetarrörelsen och främjar nya reaktionära krafter. Sepehr fördömer lika mycket Islamiska republikens politiskt kriminella oförsonlighet, USA:s militära hot och de monarkistiska och etnicistiska* fraktioner som ser utifrån påtvingade regimförändringar som sin väg till makten. *International Viewpoints* redaktionella kommentar.]

Lukten av krutrök och blod hänger tung över iranskt territorium. Ingen vällukt av frihet, ingen doft

* Etnicism är att nedvärdera människor ur andra etniska grupper – öa.

av gryning. Bara stanken från ammunitionslager som skulle få hustaken – aldrig maktens tak – att störta in av första bästa gnista.

Scenen upprepar sig skoningslöst: hot från Washington, äventyrspolitik i Teheran, krigsmaskinen i Tel Aviv, och de monarkistiska och etnicistiska kretsarnas larmande. Alla talar sitt eget språk, men budskapet är universellt: det iranska samhället kommer att få betala med blod.

Med sitt skrävande tonfall hade Donald Trump i flera dagar varnat: ”Iran kommer att drabbas av svåra konsekvenser” om man inte når en överenskommelse. USA förklarade sig redo för militära interventioner mot det de anser vara ett överhängande hot. Militära tjänstemän bekräftade: armén är ”redo för alla scenarier”. I militärt språk är det inte bara alarmberedskap – det är skuggan av en katastrof som reser sig.

Å andra sidan hade framlidne Ali Khamenei,⁴ med en till politisk kriminalitet gränsande envishet, i årtal slungat in landet i förtryck, sanktioner, fattigdom och isolering. Med detta drev han landet mot ett förödande krig, och utnyttjade rädslan för att kväva all social och politisk konkurrens.

Mellan dessa två poler väntade Benjamin Netanyahu i ledningen för en krigsmaskin som var redo att slå till, medan en del av högeroppositionen med glittrande ögon förvandlade det möjliga mullret från explosioner till en illusion om frihet.

Detta är de reaktionära krafternas underförstådda allians: ett konglomerat vars profiter göder de mäktiga och vars kostnader folket kommer att få betala.

När kriget bryter ut faller allt samman

Krig är inte bara en explosion. Det är ett successivt sönderfall av livet. En arbetare som imorgon inte kommer att ha någon fabrik. En mor som tvekar mellan brödkön och kön för mediciner. Ett barn som minns flygsirenernas tjutande istället för skolklockan. En stad vars nätter lysas upp av skenet från luftvärnet, aldrig av eldstadens lågor.

I de strategiska innersta kretsarna talar folk om ”militära alternativ” utan att någonsin känna lukten av överbelagda sjukhus. De bortser från det faktum att hela generationer i årtal kommer att leva med trauman, fattigdom och utan några perspektiv.

Även kortvariga krig efterlämnar varaktiga ärr. När de slår rot bryter de sönder samhället inifrån.

Regionens blodiga historia

Det behövs ingen profetia för att förstå det – man behöver bara titta runt sig. I Irak talade folk om ”kirurgiska angrepp”: samhället styckades sönder. I Libyen förhindrade inte ”skyddet av folket” samhället att falla samman. I Syrien begravde ”möjligheten till förändring” generationer under rasmassor.

Överallt där de härskande klassernas krigsmaskin har ingripit ödeläggs livets infrastrukturer : arbetarklassen skingras, sociala rörelser tystas, nya reaktionära krafter främjas. Sådan är nutida

⁴ Ali Khamenei (1939–2026), från 1989 Islamiska republiken Irans högste ledare. Mördad 28 februari 2026 i ett gemensamt amerikanskt-israeliskt luftangrepp mot höga iranska ämbetsmän i Teheran. Hans död bekräftades av den iranska regeringen 1 mars 2026.

krigs oskrivna lagar.⁵

Dystert scenario: Iran på randen till en nedåtgående spiral

För närvarande är risken mer än några få isolerade angrepp. Iran har gått in i en destruktiv spiral som snabbt kan slunga ner samhället i en situation som liknar Syriens.⁶

Idag gör den uttömda ekonomin, det djupgående sociala missnöjet, vattenkrisen och massarbetslösheten det iranska samhället ytterst sårbart för regionala konflikter.

Under dessa förhållanden kan ett krig:

- Påskynda det ekonomiska sönderfallet till fritt fall;
- Påskynda samhällets militarisering;
- Underblåsa etnicistiska och regionala splittringar;
- Ge islamistiska terroristiska rörelser, rörelser för persisk överhöghet och andra etnicistiska styrkor greppet om det dagliga livet;
- Och framförallt krossa folkets kamp för frihet under tyngden av säkerhetspolitiskt tänkande.

Då kommer det inte längre att handla om frågan om vem som har makten, utan vad som fortfarande är levande i samhället.

Gå på folkets blod

En av de mörkaste scenarierna är att vissa delar av högeroppositionen slår på krigstrumman istället för att varna befolkningen. De är medvetna om att de inte har någon roll för att störta regimen underifrån och satsar på regimförändringar som drivs igenom uppifrån.

Det iranska samhället är inte ett militärt laboratorium. Missilerna tränger först igenom folkets liv. Varje skärpt sanktion minskar först brödet på arbetarnas bord. Och alla krig som startas kläder landets mödrar i sorgens mantel.

Hur många fler gånger måste folket betala? Hur många fler generationer kommer att begravas under de ”geopolitiska behovens” rasmassor? Hur många fler gånger måste de missuppfatta sirenernas tjutande som frihet?

Humanistiskt motstånd mot planerad död

Inför dessa rop på krig måste man utan att tvivla hävda en djupt humanistisk ståndpunkt:⁷

5 För det regionala sammanhanget, se Houshang Sepehr, ”Faced with the Iran-Israel War, a Third Way Is Possible!”, [International Viewpoint](#), juni 2025.

6 Angående samhällskrisen och protesterna i Iran, se ”Iran on Fire: Rebellion Returns to the Streets”, [Europe Solidaire Sans Frontières](#), 2 januari 2026.

7 För fler exempel på en oberoende vänsteropposition mot både den Islamiska republiken och imperialistisk intervention, se ”Where Are Iran’s Protests Going in 2026?”, [Europe Solidaire Sans Frontières](#), 8 januari 2026, och Reza H Akbari, ”Is Iran Trapped in a State of Political Paralysis?”, [Europe Solidaire Sans Frontières](#), 8 januari 2026.

- Nej till islamismens vågstycken och regimens ”ledarskap”.
- Nej till Donald Trumps politik med militära hot.
- Nej till Israels militära äventyrspolitik.
- Nej till monarkisternas och de etnicistiska krafternas farliga och kriminella spel.

Det iranska folket är varken bränsle till ett krig, eller en pjäs i förhandlingarnas schackspel. Om frihet ska vara verklig kommer den varken att uppstå ur en kanon eller ur en missil eller ur att Trump förkunnar att ”Vi är redo [att stöda er].”

Frihet uppstår ur kärnan i ett samhälle som överlever, organiserar och tar ödet i sina egna händer. Allt detta kräver stora uppoffringar.

”En eskaleringstrappa” – Intervju med Trita Parsi

(Ur [Sidecar](#), 12 mars 2026. Trita Parsi är en iransk-svensk statsvetare, författare och grundare av det Nationella iransk-amerikanska rådet. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

De senaste dagarna har det rapporterats att Washington, och kanske även Tel Aviv, söker efter en utväg ur det pågående kriget med Iran. Vilka alternativ kan en sådan utväg handla om? Och hur realistiska tror du att dessa förhoppningar är?

Jag är inte säker på att israelerna söker efter en utväg. Jag tror definitivt att Trump gör det. Men Trump vill säkerställa att utvägen ger honom en position som han kan utropa seger från. Hans problem är att han i fallet Jemen helt enkelt kunde dra sig tillbaka, eftersom det ända från första dagen fanns ett erbjudande från huthirebellerna, som han accepterade 7 veckor senare. I detta fall tror jag inte att iranierna kommer att acceptera ett slut på kriget. De har en del att säga till om det, och de kommer inte att acceptera det annat än om de också får något för det, annars är de rädda för att USA bara kommer tillbaka om några månader och bombar dem igen. Det är den slutsats de drog från att de godtog vapenvilan i juni förra året. De anser att USA måste lida mycket mer innan det blir eldupphör, så att de inte frestas att göra det igen. Men de vill också få ut något av det så att deras utveckling efter kriget blir positiv. Om inte Iran får det, så kommer de inte bara att vara svagare efter kriget, utan hela tiden bli allt svagare eftersom sanktionerna inte lättar om kriget avslutas ensidigt. En stor del av landet är ödelagt. Det kommer inte att kunna återuppbygga det. De kommer inte att kunna exportera olja. Landet kommer att vara i ett mycket sämre läge, i negativ utveckling. Så om de kan – jag vet inte om de riktigt kan det – så tror jag att de försöker förlänga kriget tills det blir en överenskommelse som också ger dem en seger.

Hur skulle en sådan överenskommelse se ut, med tanke på att det är svårt att tänka sig några trovärdiga löften från israelisk sida att inte helt enkelt börja om igen?

Israelerna skulle inte bli en del av överenskommelsen, de skulle troligen försöka sabotera den. Men jag tror att iranierna kanske skulle vilja nå en överenskommelse där USA och Iran båda skriver under någon sorts icke-angreppspakt, och lovar att inte göra detta igen. Inte för att det ens skulle värt papperet det skrivs på, men ändå. Det skulle antingen öppet eller i tysthet bli en överenskommelse att länderna i Gulfstaternas samarbetsråd (GCC) är undantagna från USA:s sanktioner mot Iran. Om de nu när de är så upprörda över Iran vill gå in och investera i Iran är en

annan historia. Men skälet till att jag tror att detta är viktigt för iranierna är, att om Iran hamnar i ett läge av ständig försvagning efter kriget, så ökar det bara sannolikheten att de blir bombade igen, eftersom det var uppfattningen att Iran var svagt som öppnade möjligheter att angripa. Så jag tror att de är motiverade att fortsätta även om de får enorma smällar.

Det finns vissa saker de kan göra. De kanske inte kan skjuta missiler mot Israel i all oändlighet, men de kommer att kunna avlossa en missil per dag. Det kan tvinga tillbaka USA i kriget, vilket skulle bli mycket kostsamt för Trump. Han kan också välja att hålla sig utanför det, vilket i så fall skulle skapa en spricka mellan Israel och USA. Iranierna verkar förvisso ha förmåga att avlossa missiler med kort räckvidd mot fartyg i Hormuzsundet. Det skulle fortsätta att vara mycket kostsamt för den globala ekonomin. För att få stopp på det skulle USA också tvingas att ingripa, eller så måste det bli en koalition av länder. Så jag tror att Iran har förmåga att förlänga kriget, åtminstone under en tid. De kommer att utnyttja det som hävstång för att se till att de får ut något av ett eventuellt eldupphör.

Luftstyrka har aldrig ensamt räckt för att besegra en fiendestat. Om Washington fortsätter att vara ovilligt att sätta in marktrupper, vilka militära alternativ har de?

USA kan fortsätta att försöka destabilisera Iran – stöda miliser, etniska grupper, separatister, skapa problem med det målet. De kan fortsätta att försöka underblåsa oroligheter. USA har gjort en hel del tidigare, israelerna ännu mer, som USA skulle kunna göra nu. Det vore mindre intensivt, men det skulle givetvis bli ett problem för iranierna.

Men det är inte så att de två sidorna saknar förmåga att skada varandra. Det är bara att USA trodde att de genom att verkligen öka trycket skulle kunna krossa iranierna och tvinga dem att kapitulera. Det har visat sig vara en massiv felberäkning. Det var redan på förhand uppenbart att det var en felberäkning, eftersom den grundade sig på ett antagande som helt enkelt inte var sant. Men Trump lugnades av israelerna till att tro att han kunde tvinga iranierna att kapitulera, och han var mottaglig för det på grund av sin framgång i Venezuela.

I vilken mån anser du att USA:s inte bara drivs av rädsla för att förödmjukas, utan också av oro över påtagliga skador på amerikanska strategiska intressen? Exempelvis ge signaler till asiatiska allierade att Washington inte kan försvara sig om det blir något mindre än en ”ovillkorlig kapitulation”, som Trump har sagt.

Jag tror inte att någon som helst form av ovillkorlig kapitulation någonsin har varit aktuellt. Jag tror inte att det iranska systemet är förmöget att kapitulera. Kapitulation är en dödsstöt för systemet i sin helhet. De kommer att förlora det lilla stöd de har i det iranska samhället. Det stödet är centralt. Det är det enda som håller dem vid liv. Och den basen kan absolut inte acceptera någon kapitulation.

Vissa i USA pekar på Khomeinis beslut 1988 att dricka den förgiftade kalken. Men det är en enorm skillnad mellan att gå med på att avsluta kriget med Irak och att gå med på att avsluta kriget idag. Ja, iranierna ville inte avsluta kriget då heller. Och ja, efter otroligt mycket påtryckningar och i en förödande situation gick Khomeini till sist med på resolutionen. Men vad var det för beslut? Beslutet var ett eldupphör. Beslutet var inte kapitulation. Absolut inte. Redan att få dem att acceptera ett eldupphör var svårt, och nu antas de kapitulera?

Det var en av den amerikanska sidans största misstag. De trodde att iranierna fruktade krig mer än kapitulation. I själva verket fruktar de kapitulation mycket mer än de fruktar krig. De tror att de kan

överleva kriget. De tror att de kan överleva till och med om de förlorar kriget. De kan inte överleva en kapitulation.

Hur ser saker och ting ut nu utifrån Israels perspektiv?

Jag tror att israelerna i det stora hela har varit mycket framgångsrika och att de troligen är mycket nöjda. Israelerna bryr sig inte om namnet på den högste ledaren är Mojtaba, Hassan eller Ali. Det är oviktigt för dem. Det viktiga är att Irans förmågor minskar dramatiskt. Landet slungas tillbaka årtal, kanske två decennier. Om de kan bryta ner statsapparaten i sin helhet, om de kan uppnå en regimförändring, så tror jag inte att de skulle vara mot det. Men det är fortfarande inte det centrala målet.

Det centrala målet är att förändra maktbalansen i regionen, och inget är mer effektivt för att göra det än att dra in USA i ett krig som bombar så mycket av Iran som möjligt. Då kvittar det vilken inställning nästa högste ledare har, eftersom Iran inte kommer ha förmåga att utmana Israels planer på herravälde. Och om israelerna måste återvända 20 år senare och göra det igen, så är det en version av att klippa gräset, men ganska sällan – den modell som Israel använder på sina grannar.

Gör denna logik att de måste ha kvar USA i striderna?

De är oroliga för att USA kommer att avsluta kriget för tidigt. De är villiga att ta emot en hel del slag själva. Deras smärttålighet är mycket högre än amerikanernas, men den är särskilt hög när USA är med i kriget. Om USA lämnar kriget tror jag att det israeliska samhällets smärttålighet också kommer att förändras.

Men om det fortsätter ytterligare tre eller fyra veckor kommer Iran att ha blivit mycket allvarligt förödmjukad, kanske besegrat, även om de behåller sina missiler. Det kommer helt enkelt inte att vara samma Iran längre. Är det en perfekt situation? Nej. Men det är troligen tillräckligt bra för israelerna. I somras lyckades de bara blanda in USA i 40 minuter – det var så länge angreppet tog – och det var bara mot ett mål. Det här är en helt annan sorts amerikansk inblandning.

Dessutom tror jag att de inte skulle behöva oroa sig för någon diplomati mellan USA och Iran i ett årtionde framåt. Alla framtidsutsikter av att USA och Iran blir sams, blir vänner, eller åtminstone minskar spänningarna mellan sig – ett mardrömsscenario för israelerna, som de har lagt ner så mycket tid på att försöka förhindra eller sabotera – har nu automatiskt blivit uteslutet i åtminstone ett decennium till, om inte längre. Om den nya högste ledaren dör en naturlig död, kommer han troligen att leva ytterligare tre decennier. Och det är en högste ledare som kom till sin position som ett resultat av att Israel och USA dödade hans far, hans mor, hans hustru och hans barn. Jag tror inte att han kommer att vara på något försonligt humör på ett bra tag.

Vad tror du att det troligaste resultatet blir?

Det är mycket svårt att säga. Det mest sannolika scenariot är att kriget kommer att gå uppför en eskaleringstrappa i två eller tre veckor till. Beroende på vilken smärttröskel man når först, så kommer riktningen att visa sig då. Kommer iraniernas beslutsamhet att vara knäckt, deras militära förmåga så mycket försämrade att de inte kan fortsätta föra kriget på samma nivå som nu, och som ett resultat av det besluta att eldupphör är det bästa alternativet, oavsett hur föga tilltalande det är? Eller kommer den globala ekonomin, i synnerhet oljemarknaden, drabbas av någon sorts sammanbrott som kommer att utlösa en internationell inflation och orsaka ett massivt motstånd

inom Trumps bas mot hans politik?

Om det händer tidigare, och Trump inser att situationen är alltför dålig, så blir han tvungen att bita ihop, förklara seger, kanske ge iranierna något, och avsluta det hela. Vi vet inte vems smärtröskel man når först. Iranierna är övertygade om att det inte kommer att vara deras. Jag tror inte att Trump är så säker. Vi har sett hur oljepriset steg och hur dramatiskt hans budskap förändrades för att lugna marknaden genom att hävda att kriget snart kommer att vara över. ”Det finns knappt kvar något att bomba”, sa han igår. De tidigare budskapen till iranierna var: ”Tro inte att ni kan var galnare än mig. Jag är mycket mer galen än ni. Tro inte att tiden är på er sida.” Men ju mer han sa det, desto mer irriterade han marknaderna och orsakade panik inom vissa delar av den amerikanska allmänheten. Nu övergår han till: ”Vi vinner, vi kommer snart att avsluta det.”

Jag ser ingen förändrad strategi – de fortsätter bara att bomba – men Trump kopplar det till ett budskap som är ämnat att undvika de bakslag som hans tidigare anmärkningar orsakade på hemmaplan, eller på marknaderna. Det antyder att han är orolig för att marknaden kan explodera snabbare än Iran besegras.

Om konflikten fortsätter, vilka konsekvenser kommer det sannolikt att få för Gulfmonarkierna?

Absolut katastrof för dem. Det är en del av den globala ekonomiska smärtröskel som iranierna är övertygade om att de kommer att kunna nå innan Trump når deras. För dessa länder grundar sig förutsättningen för hela deras framgång på tanken att de är skyddade från den sortens instabilitet – förvisso från den sorts attacker som vi har sett från iraniernas sida. Och iranierna vet det mycket väl, och de har fortfarande inte gått så långt som de kan. Igår började Israel bomba banker i Teheran. Iranierna betraktar det som ett försök att bryta ner staten. Iranierna har inte bombat banker i staterna i GCC, men de kan fortfarande göra.

Det är fortfarande många steg kvar på eskaleringstrappan. Iranierna gick mycket snabbt uppför trappan under krigets första fas – snabbare än förväntat, definitivt snabbare än vad Trump-administrationen väntade sig. Men de har inte fortsatt att accelerera. De väntar fortfarande. De inser hur riskabelt det är för deras egna relationer till GCC om de går för långt, för snabbt. De vill se vad GCC kan göra för att pressa Trump.

Även när det handlar om avstängningen av Hormuzsundet är det i grund och botten en virtuell avstängning. De sänker i själva verket inga fartyg. De skjuter inte ens mot dem ännu. När de väl gör det, kommer det att bli ett helt annat scenario. Själva kriget och hoten har redan satt stopp för huvuddelen av trafiken – mer än huvuddelen. Tänk dig vad som kommer att hända om de börjar skjuta. Det är helt uppenbart att de har sett till att de fortfarande har tillgång till fler eskalerande steg, och ännu inte har valt att gå åt det hållet, åtminstone inte ännu. Och ärligt talat är jag lite förvånad. Jag trodde att de kanske skulle trappa upp mer när de såg att Trump lyckades lugna marknaden. Men de har inte gjort det hittills, åtminstone inte på något särskilt betydande sätt.

En del av detta beror förmodligen på att, med tanke på att de faktiskt har stängt av sundet, eller åtminstone minskat trafiken genom det drastiskt – så kommer inte Iran själv längre att kunna exportera om de minerar det, eller hur?

Tja, jag tror inte att särskilt mycket av avstängningen skulle göras med minor, som de kunde ha

gjort för 20 år sedan. De skulle göra som huthirebellerna gör nu. De skjuter bara raketer mot fartygen. De behöver inte ens träffa fartygen. De kan träffa fisk. Inga fartyg kommer att gå igenom om de vet att de kan bli beskjutna.

Är det din uppfattning att det pågår förhandlingar?

Det äger rum en del nedtrappande diplomati, men det är inte med USA. Det är mellan de regionala staterna och Iran. Jag tror inte att iranierna för närvarande talat om vapenvila, och jag tror att de har avvisat flera amerikanska närmanden.